

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2014 r.

sprawy przeciwko L. D. (1) synowi W. i H. z domu K.

urodzonemu (...) w miejscowości W.

obwinionego o to, że

W dniu 08.05.2013r. o godz. 17.45 we W. na ul. (...) spożywał alkohol w postaci piwa w miejscu zabronionym, używał w miejscu publicznym słów nieprzyzwoitych oraz zanieczyścił miejsce publiczne poprzez pozostawienie puszek po piwie na chodniku.

tj. o czyn z art. 43 ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

I. uznaje obwinionego L. D. (2) za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 43' ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w zw. z art. 9 § 1 kw oraz art. 145 kw i za to na podstawie art. 43' ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w zw. z art. 9 § 1 kw oraz art. 9 § 2 kw i art. 39 § 1 i 2 kw w zw. z art. 18 pkt 4 kw wymierza mu karę nagany;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2013 r. około godz. 17.45 L. D. (1) wraz z P. W. przebywał w podwórku przy ul. (...) we W.. Mężczyźni siedzieli na murku i spożywali piwo (...) z puszek. W tym czasie obchodu tej okolicy dokonywał dzielnicowy M. Ł. przy użyciu radiowozu. Później pomocy udzielił mu inny Policjant S. K.. M. Ł. zbliżył się do obu mężczyzn i zaproponował przyjęcie mandatu za spożywanie alkoholu. L. D. (1) odmówił przyjęcia mandatu. Nadto w trakcie spożywania piwa jak i interwencji wypowiedział się w sposób wulgarny używając słów „kurwa”, „chuj”. Później odrzucił puszkę po piwie i nie chciał jej uprzątnąć. P. W. w ostateczności przyjął mandat za to zachowanie.

dowód: notatka urzędowa k. 5;

zeznania M. Ł. k. 11, 24-25;

zeznania S. K. k. 25;

zeznania P. W. k. 34;

L. D. (1) nie pracuje. Pobiera zasiłek w kwocie 250 zł jak i zbiera surowce wtórne. Nie był dotychczas karany.

dowód: dane osobopoznawcze k. 2;

wyjaśnienia L. D. (3) k. 29-30;

L. D. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Przyznał, iż w dniu 8 maja 2013 r. około godz. 17.45 wraz z innym mężczyzną przebywał w podwórku przy ul. (...) we W.. Nie pił tam jednak piwa. Nie wyrażał się także wulgarnie. Puszki po piwie nie wyrzucał gdyż zajmuje się ich zbieraniem.

vide: wyjaśnienia L. D. (3) k. 29-30;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach M. Ł., S. K. oraz P. W. a także na notatce urzędowej.

M. Ł. i S. K. to obiektywni Policjanci niemający żadnego powodu by bezpodstawnie pomawiać L. D. (3). Swoich obserwacji dokonali w trakcie wykonywania służbowych powinności w ramach pełnienia służby.

Jako korespondującą z tymi zeznaniami uwzględniono notatkę służbową sporządzoną przez M. Ł..

Zeznania P. W. są zbieżne z zeznaniami M. Ł. i S. K.. Dlatego też dano im wiarę.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom L. D. (3) wobec sprzeczności z opisanym powyżej materiałem.

Sąd zważył.

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jednolity Dz.U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473 z późn. zm.) w art. 14 ust. 6 w odniesieniu do § 4 ust. 2 pkt 5 uchwały nr XXX/241/11 Rady Miejskiej W. z dnia 7 lipca 2011 r. wprowadziła zakaz spożywania napojów alkoholowych na podwórkach. Złamanie tego zakazu stanowi wybryk z art. 43¹ ust.1 tejże ustawy. Tak też ujęto spożywanie przez L. D. (3) piwa w podwórku przy ul. (...) we W.. Z kolei używanie słów nieprzyzwoitych, a za takowe należy uznać słowa wypowiedziane przez L. D. (3) w trakcie interwencji, jest wybrykiem z art. 141 kw. Natomiast zanieczyszczenie miejsc dostępnych dla publiczności, czym było wyrzucenie przez L. D. (3) puszek po piwie w podwórku przy ul. (...), stanowi wybryk z art. 145 kw.

W ocenie Sądu wulgarnie wyrażanie się nachodziło na spożywanie alkoholu. Dlatego uznano, iż te zachowania stanowią jeden czyn. Natomiast takiej więzi nie dostrzeżono w zakresie wyrzucenia puszek po piwie, co miało miejsce już po zakończeniu spożywania alkoholu. Stąd koniecznym stało się zastosowanie instytucji z art. 9 § 1 i 2 kw. W tym, jako podstawę ukarania przyjęto art. 43¹ ust.1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi jako przepis przewidujący karę najsurowszą.

Wymierzając karę Sąd kierował się dyrektywami przewidzianymi w art. 33 kw jak i art. 24 § 3 kw oraz art. 39 § 1 kw.

Jako okoliczność łagodzącą uznano prowadzenie przez obwinionego dotychczas nienagannego trybu życia jak i błahość – niską społeczność szkodliwość nawet jak na wykroczenia przypisanych mu wybryków. Oceny tej nie może zmienić jego postawa wobec Policjantów, jako niestypizowana karnie.

Z pośród czynów, które przypisano L. D. (2), wybryki z art. 141 kw i art. 145 kw przewidują możliwość zastosowania kary nagany. Jedynie wybryk z art. 43¹ ust.1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie przewiduje takiej możliwości. W ocenie Sąd całokształt okoliczności sprawy, opisanych powyżej, przemawia za zasadnością wymierzenia takiej właśnie kary przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Za zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec L. D. (2) odnoszą się przede wszystkim kryteria przedmiotowe przypisanych mu czynów. Zdarzenie miało miejsce w zamkniętym obszarze, jakim jest podwórko przy ul. (...). Dlatego nie wypłynęło ono szeroko demoralizująco na inne osoby, zapobieżenie czemu jest jednym z głównych celów ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi opisanych w art. 2. Także sama ilość spożywanego alkoholu ograniczająca się do jednej puszki musi być uznana za niedużą. Ilość wulgaryzmów także nie może być uznana za znaczną. Natomiast jedna odrzucona puszka mogła zanieczyścić podwórko, co najwyżej w znikomym stopniu. W ocenie Sądu wystarczającą dolegliwością dla obwinionego, dotychczas niekaranego i dopuszczającego się błahych przewinień, co charakteryzuje kryterium podmiotowe, była konieczność udziału w niniejszym postępowaniu związana chociażby z kilkakrotnym stawiennictwem (por. W. Radecki/w/: Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2005, s. 284).

To samo w sobie, mając na uwadze incydentalność postępowania L. D. (3), powinno wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego. Również, właśnie z uwagi na stopień społecznej szkodliwości czynów obwinionego w odniesieniu od jego dotychczasowej postawy, takie właśnie rozstrzygnięcie w ocenie Sądu jest w pełni społecznie zrozumiałym.

Dodatkowo Sąd zwrócił uwagę na treść art. 24 § 3 kw jak wskazano wcześniej. L. D. (1) utrzymuje się ze zbierania surowców wtórnych. W tej sytuacji, w ocenie Sądu zważając na treść art. 24 § 3 kw, z uwagi na wykonalność kary nie ma on możliwości bezpośredniego wykonania kary o charakterze dolegliwości majątkowej. W rezultacie, zważając na katalog kar, ukaranie L. D. (3) sprowadza się do wymierzenie mu kary wyłącznie o charakterze wychowawczym jak kara nagany lub też kary grzywny dającej możliwość jej zamiany na karę aresztu bezpośrednio lub po wcześniejszym zastosowaniu kary prac społecznie użytecznych. Z kolei zastosowanie kary izolacyjnej, czy też nawet kary prac społecznie użytecznych, za spożywanie piwa, wyrzucenie puszki, użycie kilku wulgaryzmów, dla osoby dotychczas prowadzącej nienaganny trybu życia, mając nawet na uwadze arogancję wobec Policjantów, byłoby nieuzasadnioną nadmierną represją.

O kosztach orzeczono z uwagi na sytuację obwinionego.